

Kan het u niet schelen dat we vergaan!?

Einde

[Bekijk je liever de video?](#) (5')

Matteüs, Marcus en Lucas beschrijven in de evangeliën hoe Jezus met zijn discipelen per boot het meer van Galilea oversteekt. Die overtocht bedraagt slechts 7 km, maar ze dreigt uit te monden in een catastrofe, want er steekt een hevige storm op. Gezien de doodsangst van die ervaren vissers, hadden we eerder met een orkaan, dan met een storm te maken. Jezus lag in een diepe slaap op de achtersteven en Hij wordt door de discipelen gewekt, waarna Hij de wind beveelt om stil te zijn.

Hierna vragen we ons af wat we uit dit incident kunnen leren in de actuele storm, veroorzaakt door het

coronavirus.

Er stak een hevige storm op en de golven beukten tegen de boot, zodat die vol water kwam te staan. Maar Jezus lag achter in de boot op een kussen te slapen. Ze maakten Hem wakker en zeiden: "**Meester, kan het u niet schelen dat we vergaan?**" Toen Hij wakker geworden was, sprak Hij de wind bestraffend toe en zei tegen het meer: "Zwijg! Wees stil!" De wind ging liggen en het meer kwam helemaal tot rust. Hij zei tegen hen: "**Waarom hebben jullie zo weinig moed? Geloven jullie nog steeds niet?**" Ze werden **bevangen door grote schrik** en zeiden tegen elkaar: "Wie is Hij toch, dat zelfs de wind en het meer hem gehoorzamen?" (Marcus 4:37 - 41 NBV)

De situatie is een beetje ironisch, want de discipelen waren ervaren vissers. Ik denk dat Petrus met de nodige fierheid aan die Timmerman de knepen van het vak heeft uitgelegd: hoe je een schip bestuurt en netten uitwerpt, en wat je moet doen wanneer het stormt. Maar zo'n storm hadden ze niet eerder meegemaakt... *dat gaan ze niet overleven! De boot stroomt vol!* In paniek maken ze Jezus wakker, en ze roepen: ***Meester, kan het u niet schelen, dat we vergaan?***

Jezus spreekt de storm toe, en het wordt windstil. Maar Hij wijst zijn leerlingen ook terecht, met de woorden *"Waarom hebben jullie zo weinig moed? Geloven jullie nog steeds niet?"*. En dan gebeurt er iets vreemds - ook dat is ironisch - want nu het helemaal stil geworden is, lezen we

"ze werden bevangen door grote schrik". Het lijkt dat ze nu pas **echt** bang zijn geworden!

Waarom die grote schrik, nu de storm voorbij is? Omdat ze Jezus' grootheid en goddelijke macht hebben gezien. Door die godsontmoeting beseffen ze hun eigen zwakheid en afhankelijkheid. Ze zien Gods grootheid en de noodzaak van een sterk geloof, en die les is belangrijker dan het feit dat de storm bedwongen werd. Jezus wil dat hun geloof en vertrouwen groeit, want later zullen ze te maken krijgen met andere stormen en dan zal Hij er niet meer in levende lijve bij zijn! Jezus wil dat ze daarop voorbereid zijn.

Ook wij zijn door de coronacrisis in een storm terecht

gekomen. Onze situatie lijkt een beetje op die van de discipelen. En net zoals Petrus Jezus heeft uitgelegd hoe je een schip bestuurt, denkt de moderne mens dat hij God moet onderwijzen. Met enige trots willen we Jezus uitleggen hoe het moderne schip bestuurd wordt, hoe een smartphone werkt en hoe je met de auto rijdt - want Jezus had geen smartphone en geen rijbewijs... Het leek dat wij het allemaal onder controle hadden en dat geloof in God overbodig was geworden. We konden het allemaal wel aan!

Dat is natuurlijk een misplaatste fierheid, want er loopt in onze wereld heel veel fout, en we maken onze biotoop in snel tempo onbewoonbaar. En dan is er die storm die alles tot stilstand brengt, en waar niemand controle over heeft. Plots zien we onze machteloosheid, en we vragen ons af hoe het verder moet. Ook vandaag stellen sommigen opnieuw die pijnlijke vraag: ***Kan het God niet schelen dat we vergaan? Moeten we Hem wakker maken?***

Het is een pijnlijke vraag omdat de betrokkenheid, de goedheid, de grootheid... van God in twijfel wordt getrokken, terwijl het Hem wél kan schelen. Hij had er trouwens alles voor over opdat we níét zouden vergaan. Maar dan gaat het in de eerste plaats over hetgeen Hij deed om onze eeuwige bestemming veilig te stellen. God is heel sterk in ons geïnteresseerd, ook in onze dagelijkse noden: onze ziekte of armoede, onze gevoelens van eenzaamheid en ontmoediging...

Maar Jezus stelt ook aan ons die tegenvraag. Nu het stiller is geworden, en de menselijke zekerheden wegvallen, horen wellicht meer mensen die tegenvraag: *Geloven jullie? Wat voor geloof hebben jullie? Kennen jullie Mij in mijn grootheid? Hebben jullie die gezonde vrees - dat ontzag - voor Mij?*

Want ook onze toekomst kan gekleurd worden door het besef wie God is - het besef van zijn grootheid en welwillendheid en van onze afhankelijkheid van Hem. Dat inzicht en dat vertrouwen is veel belangrijker dan een paniekerig verwijt, gericht tot een onbekende god, wanneer het echt fout dreigt te lopen.

Tweeduizend jaar geleden werd de storm door Jezus onmiddellijk gestild. Dat is vandaag niet het geval. Het is een storm die maar blijft duren, en wetenschappers zeggen dat er meer van die pandemiën komen. En ook

gewone stormen en orkanen, nu het klimaat ontregeld is.

De autonome mens staat er niet goed voor. Maar God zal ook ons nabij zijn wanneer we Hem beter leren kennen door zijn Woord, dicht bij Hem leven, met Hem spreken of tot Hem bidden, Hem gehoorzamen... En wanneer we anderen helpen waar we kunnen - wellicht financieel want de rest wordt moeilijk zolang we afstand moeten houden. Zelfs al blijft het stormen rondom ons, God kan de stormen in onze gedachten en gevoelens stillen en Hij kan voorzien in onze noden. Want wanneer ons geloof in Hem groeit, dan geven we Hem de ruimte om ons te helpen waar dat nodig is.

[C.S. Van Audenard](#)

mei 2020

De tekeningen werden ontleend aan www.freebibleimages.org

Begin